

Betænkning

over

I. Forslag til lov om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforsorg m. v. og II. Forslag til lov om ændring af lov om social bistand med flere love

(Særforsorgens udlægning m. v.)

Betænkning afgivet af socialudvalget den 19. maj 1978

Udvalget har behandlet lovforslagene i en række møder. I forbindelse hermed har socialministeren dels skriftligt, dels i samråd besvaret en række spørgsmål.

Udvalget har desuden modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra:

Amtsrådsforeningen i Danmark,
Bestyrelsen for Konsulentvirksomheden for tunghøre og døvblevne,
Dansk Blindesamfund,
Dansk Epilepsiforening,
Dansk Oto-Laryngologisk Selskab,
Danske Døves Landsforbund,
De Samvirkende Invalideorganisationer,
Den almindelige danske Lægeforening,
Kolonien Filadelfia,
Kommunernes Landsforening,
Landsforeningen for Bedre Hørelse (Dansk Tunghøreforening),
Landsforeningen af Vanføre,
Landsforeningen Evnesvages Vel,
Landsforeningen mod Børnelammelse (Polio),
Muskelsvindfonden,
P. klub, Foreningen af Stammere,
Socialarbejdernes Fællesudvalg,
Dansk Socialrådgiverforening,
Foreningen af Medarbejdere ved Særforsorgen,
Åndssvageforsorgens Personaleforbund og Tjenestemand- og Funktionærforeningen ved Samfundet og Hjemmet for Vanføre,
Statens Hørecentraler,
Statens Hørecentraler, Laboratoriet for Teknisk-audiologisk Forskning, Odense,

Statens Institut for Talelidende, Risskov,
Særforsorgens Forstanderkollegium og Århus amtskommune, Gennemførelsesudvalget vedrørende særforsorgens udlægning.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets, centrum-demokraternes, socialistisk folkepartis og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) ønsker generelt om den samlede særforsorgs udlægning at udtale:

Særforsorgen, der er en fællesbetegnelse for de foranstaltninger med hensyn til behandling, undervisning, oplæring, beskæftigelse samt særlig bistand og pleje, der påhviler staten over for åndssvage, epileptikere, vanføre, talelidende, blinde og svagsynede samt døve og tunghøre, har igennem mange år været udøvet ud fra målsætningen om normalisering og integration, således at bistanden i stadig stigende grad er ændret fra egentlig institutionsforsorg til tilbud om vejledning og placering i normalt miljø, til gennemførelse af uddannelse og oplæring inden for det almindelige uddannelsessystem og til optagelse i almene institutioner.

Denne udvikling har medført, at afgrænsningen mellem særforsorgens indsats og indsatsen på tilgrænsende områder er blevet stadig vanskeligere at foretage både for så vidt angår planlægningen af den samlede service og indsatsen over for den enkelte klient.

Dette har medført et stadigt stigende behov for en koordination med de tilgrænsende